

Sygn. akt I ACz 1037/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Ewa Tkocz
Sędziowie	SA Ewa Solecka (spr.) SSO del. Aneta Pieczyrak - Pisulińska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko E. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt II Nc 249/16

postanawia:

- 1) podjąć zawieszono postępowanie,
- 2) uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Katowicach w celu nadania jej dalszego biegu oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Tkocz SSA Ewa Solecka

Sygn. akt I ACz 1037/16

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Przewodniczący Sądu Okręgowego w Katowicach wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia brakującej części opłaty od zażalenia przez uiszczenie kwoty 594 złotych w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia.

W uzasadnieniu zarządzenia podano, że powód wniósł zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu, płacąc tytułem opłaty od zażalenia kwotę 200 zł.

Zgodnie z art. 19 ust. 3 pkt. 2 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2010 r., Nr 90 poz. 594 ze zm.) opłata od zażalenia wynosi 1/5 części opłaty stosunkowej obliczonej od wartości przedmiotu sporu. Powód domagał się zapłaty kwoty 79.378,06 zł, to opłata od pozwu wynosi 3.969 zł, a nie 1.000 zł, zaś opłata od zażalenia wynosi 1/5 z 3.969 zł a więc kwotę 794 zł po zaokrągleniu do pełnego złotego zgodnie z art. 21 ustawy. Sąd Okręgowy wskazał, że powód uiszczył kwotę 200 zł wraz z zażaleniem, a więc do zapłaty pozostała kwota 594 zł tytułem brakującej części opłaty od zażalenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie nie ma zastosowania przepis art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 r. w poz. 1854), zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000 złotych. W dalszej części motywów zarządzenia podano, że wprawdzie źródłem zobowiązania dłużnika była czynność bankowa, jednakże wierzytelność powoda powstała na skutek zawarcia umowy przeniesienia portfela wierzytelności pierwotnie przysługującej bankowi, a nie na skutek dokonania czynności bankowej z dłużnikiem.

Zarządzenie zostało zaskarżone przez powoda, który zarzucił naruszenie przepisu art. 19 ust. 3 pkt. 2 w zw. z art. 13 ust. 1 a przez błędne przyjęcie, że zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu podlega opłacie sądowej w kwocie 794 zł, gdy tymczasem prawidłowa wysokość opłaty sądowej od zażalenia wynosi 200 zł. Powód stwierdził, że należność dochodzona pozwem jest roszczeniem wynikającym z czynności bankowej określonej w art. 5 ust. 1 pkt. 3 Prawa bankowego, która nie zmienia swego charakteru w związku z zawarciem umowy przelewu wierzytelności, w związku z czym wymagana opłata sądowa od zażalenia wynosi 200 zł. Zarzucił także naruszenie przepisu art. 509 kc przez jego błędną wykładnię i uznanie, że dochodzone roszczenie nie ma swojego źródła w umowie kredytu zawartej przez pozwaną z bankiem, lecz w umowie przelewu wierzytelności zawartej przez bank z powodem.

Powołując się na powyższe powód wnosił o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zawiesił postępowanie w sprawie do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni przepisu art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, o co Sąd wystąpił 30 maja 2016 r. w ramach sprawy orzeczonej sygn. akt I ACz 649/16 (art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny w Katowicach zważył co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne.

Po wejściu w życie przepisu art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 sierpnia 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) obowiązującego od dnia 27 listopada 2015 do 14 kwietnia 2016 r., w orzecznictwie sądów pojawiły się rozbieżności w zakresie wykładni tego przepisu.

Reprezentowane były dwa rodzaje poglądów. Pierwszy, któremu wyraz daje zaskarżone zarządzenie sprowadzał się do stwierdzenia, że ograniczenie na mocy wspomnianego przepisu wysokości opłaty do 1.000 złotych dotyczy roszczeń wynikających z czynności bankowych sensu stricto, a więc w istocie banków i ich kontrahentów w związku z roszczeniami wynikającymi z czynności bankowych.

Uzasadniając tego rodzaju stanowisko podnoszono, że wprowadzenie tego przepisu miało na celu ograniczenie kosztów sądowych w sprawach, które stały się konieczne ze względu na zniesienie przywileju bankowego jakim była możliwość uzyskiwania tytułów w wykazanych przeciwko ich dłużnikom w oparciu o wyciągi z ksiąg bankowych zaopatrzonych w sądową klauzulę wykonalności.

Podkreślono, że inne podmioty np. fundusze sekurytyzacyjne nie posiadały takiego przywileju a wierzytelności nabywały w drodze umów przelewu, które nie były traktowane jako czynności bankowe.

Drugi nurt orzecznictwa zbieżny był z poglądami reprezentowanymi przez powoda w zażaleniu. Ich istota sprowadza się do stwierdzenia, że dla stosowania art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wymagane jest jedynie ustalenie czy źródłem zobowiązania dłużnika jest czynność bankowa a nie jaki podmiot w związku z tego rodzaju zobowiązaniem kieruje przeciwko niemu roszczenie i w jaki sposób nabył wierzytelność banku. Innymi słowy, że decyduje przedmiot postępowania, a nie to, jaki podmiot występuje z roszczeniem.

Dostrzegając te różnice w wykładni art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych i art. 5 ust. 1 i 2 Prawa bankowego oraz wynikająca z tego rozbieżność w orzecznictwie Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie o sygn. akt I ACz 649/16 o tożsamym stanie faktycznym i prawnym, postanowieniem z dnia 30 maja 2016 r. w trybie art. 390 § 1 kpc przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne czy ograniczenie wysokości opłaty wynikające z przepisu art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w jego brzmieniu sprzed nowelizacji wynikającej z ustawy z dnia 18 marca 2016 r. (Dz.U. 2016.421) ma charakter przedmiotowy czy podmiotowy?

Tożsame zagadnienie przedstawiły Sądowi Najwyższemu także Sąd Apelacyjny w Poznaniu i Sąd Apelacyjny w Warszawie.

W uchwale z dnia 26 października 2016 r. III CZP 59/16 Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.) do uiszczenia opłaty stosunkowej przewidzianej w art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 listopada 2015 r. do 14 kwietnia 2016 r. obowiązany był każdy podmiot wnoszący do sądu pismo podlegające opłacie.

Zbieżne z tą uchwałą stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z 24 listopada 2016 r. III CZP 79/16 stwierdzając, że pozew wniesiony przed 15 kwietnia 2016 r. przez nabywcę wierzytelności wynikającej z czynności bankowej podlegał opłacie stosunkowej określonej w art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r.

Z powyższego wynika, że wspomniane wyżej wątpliwości co do wykładni powołanego przepisu, istotne dla oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, Sąd Najwyższy rozstrzygnął zgodnie ze stanowiskiem reprezentowanym przez powoda w jego zażaleniu. Oznacza to, że opłata sądowa od zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu podlega opłacie sądowej w kwocie 200 zł, a jaką powód uiścił w sprawie.

Podzielając ten pogląd, Sąd Apelacyjny podjął postępowanie w sprawie na podstawie art. 180 § 1 kpc oraz na mocy art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc uwzględniając zażalenie powoda orzekł jak w punkcie 2) sentencji, gdyż opłata od zażalenia wniesiona przez powoda jest prawidłowa, zatem wezwanie go zaskarżonym zarządzeniem o jej uzupełnienie było bezpodstawne i jako takie podlegało uchyleniu.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Tkocz SSA Ewa Solecka